

Кажуть, що коли пхати носа куди не треба, то може стати-ся щось неприємне. За весь свій довгий вік, із якого майже два роки вмію читати й писати, я ще жодного разу не бачила паркану чи дверей із написом «Куди не треба» або ще більш застережливим «Не пхати носа – тут „куди не треба”!»!

Дорослі завжди щось понавигадують, а ти потім мороч собі голову, що вони мали на увазі. Морщиш лоба, щоби краще думалось. І думаєш, думаєш... А від цього, між іншим, зморшки можуть виникнути. Чи таке лихо мені потрібне в молодому віці років?

Я це для чого розповідаю? Думаєте, щоб показати, яка я розумна й розсудлива? Та ж ні! Хоч я справді розумна, поміркована, гарна і багато в чому неперевершена. І про все це треба похвалитися дуже скромно. Але якось іншим разом, бо зараз розповідатиму про те, що розповідається, а не навпаки.

Так-от, іду я собі, така гарна й весела. Точніше, дуже гарна, бо в новенькій сукенці, і просто весела. Гуляю, нікого не чіпаю. Аж раптом бачу на бруківці напис крейдою «Аха!» Знаєте, таке саме «аха!» радісним гучним голосом кричать, коли

Та не час наразі про стороннє думати. Здається, навколо стало ще темніше. Мені таке «куди не треба» аж ніяк не сподобалось. Я дуже розважливо повернула назад, не відводячи долоньок від носа. Ступила крок і зупинилася — далі йти було нікуди. Дверей не стало.

— Отакої! — кажу сама собі. — Нікуди носа не пхала, навіть навпаки — надійно сховала. А неприємності вже почалися. Тоді не буду нічого ховати, бо мені тільки самі незручності від такого пересування.

Подумала так і прибрала долоні від носа. Одразу посвітлішало. Я знову сховала кирпичку під долонями — світло вимкнулось. «Дивний перемикач, — подумала, — невже на все життя така зручність, а чи лише в цьому дивному місці?»

Дивуючись раптовим дивностям, я водночас роззиралася навкруги — навколо мене було «нічого». Ні стін, ні дверей. Цілковите анічогісінько.

— Хоч підкажіть що-небудь, — вигукнула. — Зовсім незрозуміла мені оця навколишня незрозумілість.

Бовкнула, а вже потім подумала, що саме. Бо якщо я сказала «незрозуміла незрозумілість», то десь же має бути «зрозуміла незрозумілість».

— Так і знайте, — виправила себе я. — Або мені хтось допоможе, або я щось утну і накою. Довго потім перейматиметеся переживаннями. Це я вам обіцяю.

Мої слова, сказані дуже гучно й переконливо, справили враження. Не встигла я вигадати нову погрозу більшої страшності, як переді мною просто в повітрі засяяла стрілка. Своїм кінчиком вона вказувала кудись убік. Сіра й огрядненька, вона ледь похитувалась, ніби від протягу.

Я зраділа. Уперше відтоді, як опинилась у «куди не треба», з'явилася бодай якась ясність. Хоча ні, слово «ясність» не надто доречне, бо навколо було доволі тьмяно. Більше підходило слово «визначеність». (Гм, чому слово «підходило», а не «підлітало», як стрілка, чи не «підпливало» або «підповзало»?) Та годі відволікатися на розумності! Віднині мені було куди йти. Хоча й не зрозуміло, навіщо. Найбільше мені хотілося повернутися за двері з написом «куди не треба» у «куди треба» і навіть далі — за перший напис «Аха!» зі стрілкою, яку я побачила на бруківці.

Проте шляху, щоб повернутися, я не бачила. Тож ступила крок туди, куди вказувала стрілка. Мій дороговказ поведився якось дивно: одразу ж здригнувся і... змінив напрямок. Замість показувати вперед, повернув праворуч. Я здивувалась, але слухняно попрямувала куди вказано, а стрілка знову крутнулась і тепер цілила за мою спину.

Це не дороговказ, а «заблуканнявказ» якийсь! Куди йти, якщо кожен крок потрібно робити в іншому напрямку? Не довіряю я таким підказкам у цій місцині! Спересердя схопила стрілку за хвоста й мотнула нею над головою.

— Ану показуй, куди йти правильно, бо не знаю, що я тобі зроблю!

— А коли ти будеш знати, що зі мною зробиш? — уточнила стрілка.

Я ледь не випустила її з рук. Дивне запитання. Так, як я сказала, промовляють, коли хочуть настрашити, а не для того, щоб думати про те, що потрібно робити. Я зав'язала стрілку вузликом, щоб вона не втекла. Сіла на підлогу й відповіла:

— От зараз почну думати, що з тобою зробити, а потім щось таки вдію!

– Тобто ти зі мною отаке витворила, не подумавши? –
обурилася стрілка.

– Сама винувата, що вказувала бозна-куди.

– Ні в чому я не винна! Я вказую напрямом лише тим,
хто знає, куди йти. Якщо ти не розібралася, куди прямуєш,
то як показати потрібний шлях?

– Але ж мені треба кудись іти! – наполягала я.

– Навіщо? – запитала стрілка.

– Мені тут не подобається!

– Ти ступила кілька кроків – і що змінилося? Тут більше
подобається, ніж там, де шойно була?

– Жоднісінької різниці, – таки визнала я.

– От бачиш. Ти не знаєш, куди йти, не знаєш, як зі мною
вчиниш, а про те, що робиш, узагалі не думаєш. – Стрілка,
поки розмовляла, марно намагалася розв'язатись. – Наві-
що мені мати з тобою справу?